

ตามติดชีวิตพีเลื่อราตรีในนครอาหรับ

พี เออร์

เล่าเรื่อง...

ถนนสีดำ
ในบาห์เรน

ตัวอย่าง

รณิดดา สว่างเดือน

ຕົວຢ່າງ

คำนำสำนักพิมพ์

หากสังขรณ์ของชีวิตคือการเปลี่ยนแปลง ชีวิตของ “เอรี” ก็คงสะท้อนสังขรณ์ข้อนี้ดีกว่าใครๆ ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลง ผกผันอย่างไม่คาดฝันหลายครั้งหลายครา จนเป็นที่มาของหนังสือ “ฉันคือเอรี” สุดแสนเข้มข้นและเปี่ยมประสบการณ์

จากเด็กสาวฐานะบ้านยากจนคนหนึ่งพลังพลาดพาตัวเองเข้าสู่วงการค้าบริการ เฝ้ามลาร่างกายและจิตใจไปกับความโหดร้ายของโชคชะตา กระทั่งดิ้นรนผ่านพ้นจากมุมมืดกลายมาเป็นนักเขียน เมื่อเรื่องราวชีวิตของเธอเผยแพร่ออกไป กลายเป็นคนดังเพียงชั่วข้ามคืน รายการโทรทัศน์ และหนังสือ นิติสารรุ่มลุ่มให้ความสนใจ หนังสือของเธอตีพิมพ์ซ้ำขายดีเกลี้ยงแผงทุกแห่ง จนวันนี้เราสามารถกล่าวได้ว่า เอรีคือนักเขียนอาชีพเต็มขั้นร้อยเปอร์เซ็นต์

จุดขายของเอรีไม่ใช่แค่ประสบการณ์โลดโผนของเธอเท่านั้น สิ่งสำคัญที่สุดในความเป็นนักเขียนอาชีพของเธอคือความอยากรู้

เธอเป็นนักเล่าที่ขยันเยี่ยม ทุกเรื่องราวที่เธอเคยเผชิญไม่เคยสูญเปล่า เธอเก็บมาคิด เก็บมาถามตัวเองทุกครั้ง จุดเด่นข้อนี้ ผู้อ่านจะพบได้จากงานเขียนของเธอชัดเจน เธอมักตั้งคำถามต่อผู้คนและสังคมที่เธอพบเจอเสมอว่าทำไม ทำไม ความคับแค้นใจทั้งหลายที่เธอเก็บไว้กลายเป็นแรงผลักดันสมรรถนะสูง พลังของเธอมักพอจะทำให้ผู้อ่านติดต่อกับประสบการณ์ของเธอ ราวกับพบเห็นด้วยตาตัวเอง

หลังจากหนังสือชุด “ฉันคือเอรี” ได้รับความนิยมล้นหลาม การกลับมาครั้งนี้ของ “เอรีเล่าเรื่อง...ถนนสีดำในบาร์เรน” ก็ยังพัฒนาไม่หยุดยั้ง จากการผจญภัยกำลังปลุกปั้นของสองสุดยอดปรมาจารย์วงการน้ำหมึกคือ อาจินต์ ปัญจพรรค์ และ ราช เลอสรวง ช่วยกันปรับแต่งขุมกำลังทางความคิดของเธอให้ชัดเจนและทรงพลังมากยิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์ Woman Publisher ภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมสร้างประวัติศาสตร์ของนักเขียนนามว่า “เอรี” เป็นอย่างยิ่ง ขอผู้อ่านโปรดร่วมเป็นสักขีพยาน ณ ที่นี้ด้วย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี

Woman Publisher

สารบัญ

หมดตัวแต่ไม่หมดใจ	13	ผิดหรือถูก	137
ถนนสีดำในบาร์เรน	29	นางสังหารภรรยาของอ้อย...	151
คู่หู	47	เพื่อนแท้ที่ไม่เคยไว้ใจ	161
หนุ่มอินเดียวชื่อ 'ฮัดสัน'	57	ช่วงขลุมน	177
แฮชล้างหนี้	67	ขาใหญ่ต่างถิ่น	189
เพื่อนใหม่ในต่างแดน	75	นางฟ้าต่างแดน	197
ภัยมืดทุกรูปแบบ	83	คลับชั้นสูงกับช่องชั้นต่ำ	221
เศรษฐีจอมปลอม	91	มาม่าซังคนใหม่	241
ขอพรกับสิ่งมหัศจรรย์	105	ประเดิมดีที่บาร์ใหม่	261
แต่งงาน	113	ส่งท้าย	289
กลไก...ศรีลังกา	127		

ຕົວຢ່າງ

หมดตัวแต่ไม่หมดใจ

ฉันและเพื่อนๆ ทุกคนนั่งเครื่องบินกลับจากญี่ปุ่น เมื่อถึงสนามบินดอนเมืองพวกเราก็ต้องพบกับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเป็นอันดับแรกที่มาคอยตั้งแถวรับพวกเรา เหตุก็เพราะว่าพวกเรามีความผิด ถูกส่งตัวกลับมาดำเนินคดีต่อที่เมืองไทย มันไม่ใช่โทษฐานร้ายแรงอะไรนัก ก็แค่ลักลอบเข้าเมืองของเขาอย่างผิดกฎหมายและค่าประกัน โทษของพวกเราอย่างมากก็แค่เสียค่าปรับในชั้นศาลเท่านั้นเอง หรือไม่ก็ถูกบันทึกทำประวัติว่าห้ามเดินทางไปญี่ปุ่นอีก แต่พวกเธอๆ ทั้งหลายจะถูกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับคดีพุดจาซ่มขวัญให้เกิดความกลัว ใครที่มีเงินติดตัวกลับมาเยอะหน่อยก็อาจบริจาคร่างกายให้กับใครบางคนที่มีหนี้หิว เพื่อแลกกับการเอาเงินติดตัวออกมา

อยากบอกว่าเมื่อสมัยก่อนมันมีอะไรที่แย่ๆ เยอะมากเกิดขึ้นกับพวกผู้หญิงขายบริการอย่างเรา เมื่อมีความผิดแล้วถูกส่งตัวกลับมาจะเจอะเจอเหตุการณ์สารพัดรูปแบบที่กดดันจนพวกเรา

ต้องยอมเป็นเบี้ยล่าง โดนบีบโดนรีดโดนข่มขู่ นี่แหละหน้าที่เขาเรียกกันว่า 'โจรในเครื่องแบบ' มันทำได้แต่เพียงพวกที่อ่อนแอกว่า เพราะผู้หญิงประเภทนี้กลับมาด้วยสภาพหมดเนื้อหมดตัวแทบทั้งนั้น แคนนี่มันก็แย่พออยู่แล้ว แต่ดันต้องมาโดนปลิงในเครื่องแบบ ดูดเลือดซ้ำเข้าอีก ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

ฉันกับนังดาและเพื่อนๆ ทุกคนถูกเรียกเข้าไปในห้องเล็ก เรียกว่าออฟฟิศเพื่อทำประวัติบุคคลที่มีความผิดระหว่างประเทศ โดยระบุว่าพวกเราเป็นบุคคลที่ไม่อาจทำพาสปอร์ตได้อีกต่อไป แคนนี่มันก็เหมือนกับเป็นการตัดมือตัดเท้าพวกเราไม่ให้เดินทางออกนอกประเทศไปหาที่ไหนได้อีก แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นมันอยู่ที่ว่าใครจะมีความสามารถเดินเรื่องทำพาสปอร์ตเล่มใหม่ได้อีก ก็ไปว่ากันอีกเรื่องหนึ่ง

ฉันและนังดาแลกเบอร์โทรศัพท์ติดต่อกันเป็นที่เรียบร้อย ก็แยกย้ายกันไปตัวใครตัวมัน ฉันไปขึ้นรถทัวร์ที่หมอชิตเพื่อเดินทางกลับบ้านที่อำเภอตากลิ โปหาแม่และน้องๆ ของฉัน ตลอดเวลาที่นั่งในรถทัวร์ซึ่งวิ่งช้ามาก ทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เจอหน้าทุกๆ คนในบ้านว่าเปลี่ยนแปลงกันไปมากมายแค่ไหน เกือบ 7 ปีที่ฉันไม่เคยเจอทุกคนเลย น้องๆ คงจะโตกันหมดแล้ว ฉันอยากเห็นชุดนักศึกษาที่น้องสวมใส่จังเลย มันคงจะสง่างามมาก ส่วนแม่ยังแข็งแรงอยู่มั้ย ฉันคิดไปถึงเรื่องบ้านที่ฉันส่งเงินมาให้แม่ปลูกใหม่ มันจะเป็นอย่างไรบ้างนะ

ขณะที่ฉันมัวแต่คิดถึงความดีใจต่างๆ นานาไปเรื่อยเปื่อย จนลืมไปว่านี่ตัวเราเหลือเงินติดตัวกลับบ้านแค่ไม่กี่ร้อยบาทเอง นี่หว่า ฉันก็หวังลึกๆ ว่า เงินที่ส่งเข้าบัญชีของแม่คงยังพอเหลือให้ฉันจับจ่ายใช้สอยได้บ้าง และหวังว่าพี่อู๊ดคงจะส่งเงินกลับมาใช้นี้ให้ฉันด้วย คิดๆ ไปแล้วก็รู้สึกว่บาทเรียนการไปญี่ปุ่นครั้งนี้มันช่าง

แสนสาหัสเอากการ เพราะฉันยังทำความฝันให้เสร็จสมบูรณ์ไม่ได้
ทุกเรื่อง อย่างน้อยก็ยังเหลือเรื่องที่ต้องส่งเสียน้องๆ เรียนจบ
มหาวิทยาลัยให้ได้ และไม่ว่าฉันอาจจะต้องกลับไปทำงานที่ญี่ปุ่น
อีกครั้งก็ได้ แม่และน้องๆ ของฉันไม่มีใครรู้ว่าฉันจะกลับมาบ้านใน
วันนี้ เพราะตั้งแต่วันที่ฉันโดนตำรวจจับและถูกคุมขังเป็นเวลา
เดือนกว่าๆ ฉันก็ไม่เคยติดต่อทางบ้านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

รถทัวร์จากหมอชิตวิ่งถึงตาคลีกินเวลา 3 ชม.กว่า รถวิ่ง
ช้ามากและจอดรับส่งผู้โดยสารตลอดทาง เวลาในรถทัวร์ 3 ชม.
มันช้ายิ่งกว่าช้าในความรู้สึกของฉันเหมือน 3 วันอย่างไรอย่างนั้น
และในที่สุดรถทัวร์ที่ฉันนั่งมาก็จอดที่ท่ารถตลาดตาคลีจนได้
ฉันต้องเดินจากท่ารถไปยังบ้านของฉันซึ่งห่างกันไม่ไกลมากนัก
ตลอดทางที่ฉันเดิน ต้องผ่านบ้านข้างเคียงกับบ้านของฉัน เพื่อน
บ้านแถวนั้นหลายคนจ้องมองมาที่ฉัน พวกเขาคงจะคลั่งคล้าย
คลั่งคลานหน้าฉัน แต่ก็ไม่มีการจำฉันได้ เพราะเป็นเวลาหลายปี
ทีเดียวที่ฉันจากบ้านไปและไม่เคยกลับมาอีกเลย

ป่าข้างบ้านคนหนึ่ง สนทนากับแม่ของฉันมาก แกคงจำฉันได้
กระมัง แกถึงเปล่งเสียงถามซัดงั้นว่า “นั่นอีหนูไค้มียะวะ?”

“ใช่จ๊ะ” ฉันตอบแล้วยิ้มให้แก

เท่านั้นแหละป่าแกก็ตะโกนร้องเรียกชื่อแม่ของฉันแล้วบอก
ว่า “ลูกสาวแกมาแล้วว๊ว!”

ก็เป็นธรรมดาตามประสาของคนชนบทบ้านนอกที่มักส่งเสียง
โหวกเหวกอย่างนี้ ตอนแรกฉันยังหวั่นๆ จะเข้าบ้านผิดหรือเปล่า
ฉันคิดว่าแม่น่าจะสร้างบ้านหลังใหม่แล้ว แต่กลับเห็นตัวบ้านหลัง
เดิมตั้งแต่สมัยที่ฉันยังเป็นเด็กๆ มองยังไงมันก็ยังเป็นหลังเดิม
เพียงแต่ถูกดัดแปลงต่อเติมขึ้นมาิดหน่อยแล้วก็ทาสีตัวบ้านใหม่
เท่านั้นเอง ขณะที่ความคิดของฉันกำลังสับสนเกี่ยวกับเรื่องบ้าน

อยู่นั้น ฉันเห็นแม่วิ่งออกมารับฉันด้วยอาการดีใจ แม่ยังดูไม่แก่ จากเดิมสักเท่าไร และยังมีดวงแข็งแรงเหมือนแต่ก่อนอย่างไร อย่างนั้น เพียงแค่นี้บ่อน้ำตาของฉันก็แตกออกมาอย่างไม่ทันตั้งตัว

แม่กอดฉันและร้องไห้ด้วยความดีใจ มันเป็นเวลายาวนาน มากที่ฉันไม่เคยถูกแม่กอดอย่างนี้มาก่อน เราสองคนแม่ลูกยืน กอดกันกลมอยู่นอกบ้าน จนชาวบ้านละแวกนั้นพากันยืนดูและ สงสัยงักทหายฉันหลายคนด้วยกัน ฉันได้ยินเสียงน้องนัต น้องสาว คนสุดท้องของฉัน ตะโกนร้องเรียกชื่อฉันซัดงั้น ฉันเห็นน้องนัต โตเป็นสาวดูผิดหูผิดตาไปเยอะมาก เพราะภาพที่ฉันเห็นน้องนัต ก่อนจากกันไป น้องยังอยู่ในชุดนักเรียนผูกหูกระต่าย ก็คือเรียน อยู่ชั้นประถม 5 เท่านั้นเอง แต่ตอนนี้น้องนัตอยู่ในชุดนักเรียน ชั้น ม.ปลาย และจะเข้าเรียนมหาวิทยาลัยในอีกไม่ช้านี้ ฉันรู้สึก ภูมิใจเหลือเกินที่เห็นน้องนัตในชุดนักเรียนที่ฉันเป็นผู้ส่งเสียเขา ด้วยน้ำพักน้ำแรงของฉัน

แม่ซักถามฉันเป็นการใหญ่ว่ามาได้อย่างไร ทำไมไม่บอกให้ รู้ล่วงหน้าบ้างเลย และอะไรอีกมากมาย แม่ป้อนคำถามฉันอย่าง ไม่ยั้ง แต่ฉันไม่ได้บอกให้แม่รู้ว่าฉันโดนตำรวจจับกลับมา ไม่อยาก ให้แม่ถามต่อว่าเพราะอะไร เมื่อฉันเข้ามาในตัวบ้านและเดิน สำนวญดูทุกอย่างภายในบ้านก็พอจะรู้ว่าภายในบ้านชั้นล่าง ถูกดัดแปลงเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด แต่เมื่อขึ้นไปด้านบนบ้าน ทุกสิ่ง ทุกอย่างยังคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงใดๆ ทั้งสิ้น หรือแม้แต่หลังคา ที่มุงสังกะสีก็ยังคงเป็นสังกะสีและมองเห็นชื่อบ้านไม่มีการ ดีฝ้าเพดานแต่อย่างใด ด้านบนยังคงร้อนระอุด้วยเปลวแดดที่ ปะทะแผ่นสังกะสีจนทำให้ฉันรู้สึกร้อนอบที่ใบหน้า

ฉันเริ่มผิดหวังเล็กน้อยและถามตัวเองว่า ‘เนี่ยนะหรือ เงินเป็น ล้านที่เราส่งมาให้แม่ปลูกบ้านหลังใหม่ มันได้แค่นี้เองนะหรือ?’

แม่และน้องพยายามอธิบายให้ฉันรู้ถึงสาเหตุที่พวกเขาทำบ้านได้
เพียงแค่นี้ แม่ต้องเอาเงินหลายแสนบาทไปไถ่ถอนที่ดินกลับมา
เป็นของเราเอง เพราะพ่อจำนองไว้หลายปีมาแล้ว ดอกเบี้ยก็แพง
ขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ตอนนี้แม่บอกว่าเรามีโฉนดที่ดินเป็นของเราเอง
แล้ว ถึงแม้บ้านจะยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้นตามที่หวังกันไว้ก็ไม่ใช่ไร
ค่อยๆ ต่อเติมไปเรื่อยๆ ก็จะได้เสร็จไปเอง ฉันฟังแม่พูดให้เหตุผลดังนี้
จึงคลายความวิตกกังวลลงมาได้บ้าง แต่เมื่อฉันถามถึงน้องชาย
อีกคนหนึ่งคือ 'ไอ้โหน่ง' ซึ่งเป็นน้องชายรองจากฉัน แม่และน้องก็
นิ่งเงียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไรออกมาสักคำเดียว

ฉันรู้แล้วว่ามันมีอะไรแปลกๆ ทำให้ฉันต้องแสดงน้ำเสียง
เกรี้ยวกราดใส่น้องนัตแล้วถามอีกครั้งหนึ่งว่า “ว่าอย่างไรน้องนัต
ทำไมเงียบกริบล่ะ ไอ้โหน่งมันตายไปแล้วหรือ?”

ที่ฉันถามแบบนั้นเพราะฉันรู้ว่ามันยังไม่ตาย เพียงแต่อยาก
รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับไอ้โหน่งเท่านั้นเอง เมื่อฉันทำเสียงดูน้องนัต
เพราะความลึกลับซ้ำเรื่องจนเธอต้องสะดุ้ง สีหน้าน้องนัตไม่ค่อยสู้
ดีนัก “พี่นุค...ไอ้โหน่งมันเป็นกะเทยไปแล้วพี่!” น้องนัตตอบด้วย
น้ำเสียงกล่ำๆ กลัวๆ

“ฮ้า...ว่าไงนะ ไอ้โหน่งนะหรือเป็นกะเทย?”

ฉันถึงกับหน้าเสียทันที และตกใจอย่างคาดไม่ถึงว่า ไอ้โหน่ง
นะหรือเป็นกะเทยไปแล้ว แม่ของฉันนิ่งเงียบไม่ยอมพูดอะไรออก
มาเลย ได้แต่แสดงสีหน้าเครียด น้องนัตพูดให้ฉันฟังต่อไปว่า “ใช่
พี่นุค...มันเป็นเอามากๆ ซะด้วย ถึงขั้นแต่งหน้าทาปากเลยนะ
และมันก็อยากไปเสริมหน้าอกอีกด้วย ไอ้โหน่งมันมาขอยืมเงินแม่
จะเอาไปทำนม แต่แม่ไม่ยอมให้ แม่บอกว่าเป็นเงินของพี่นุค มัน
เลยโกรธแม่ ไม่ยอมพูดกับแม่มาหลายวันแล้ว”

“แล้วมันยังไปเรียนอยู่หรือเปล่า?” ฉันถามน้องนัตต่อไป

“มันก็ยังเรียนอยู่แหละพี่นุค ปี 2 แล้ว แต่มันชอบไปรับจ้าง แต่งหน้าตามงานต่างๆ มันบอกว่าจะหาเงินไปทำนมให้ได้” น้องนัท กล่าวสรุป

ฉันฟังน้องนัทพูดจบก็อยากเป็นบ้าให้รู้แล้วรู้รอดไป นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉันและครอบครัวของฉันกันแน่ ทำไมฉันต้องมารับรู้เรื่องราวอย่างนี้ด้วย อะไรทำให้ไอ้โหน่งเป็นอย่างนั้นไปได้ ตอนนั้นฉันนึกอยากเห็นสารรูปไอ้โหน่งเหลือเกินว่ามันเป็นมากถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือ แต่ลึกๆ ในใจฉันก็ยังแอบคิดอยู่บ้างว่า นี่ต๊องที่มันเป็นผู้ชาย ถ้ามันเป็นผู้หญิงละก็มันอาจจะต้องเข้ามาทำงานอยู่ในวงการเดียวกับฉันแน่ๆ เลย

จนแล้วจนเล่าไอ้โหน่งก็ไม่กล้ากลับเข้าบ้านให้ฉันเห็นหน้า เหตุเพราะคนข้างบ้านดันไปบอกกับไอ้โหน่งว่าฉันกลับจากญี่ปุ่นแล้ว ไอ้โหน่งมันคงกลัวว่าฉันต้องด่ามันแน่ๆ มันจึงแอบไปนอนตามบ้านเพื่อนของมันโดยไม่กลับเข้าบ้านมา 3-4 วันแล้ว แต่คำว่าพี่น้องกันยังไ้ชะมันก็ตัดกันไม่ตายชายไม่ขาดอยู่แล้ว ฉันยังมีความหวังว่าสักวันหนึ่งไอ้โหน่งจะกลับมาเป็นผู้ชายเต็มตัวอีกครั้งก็ได้

เมื่อฉันคุยเรื่องเงินกับแม่แล้ว ก็อยากเป็นบ้าอีกรอบไปซะเลย แม่สารภาพว่าเงินที่ฉันส่งมาให้ทางบ้านใช้สอย แม่เอาไปปล่อยยืมคนอื่นกู้จนหมดเป็นจำนวนหลายแสนบาท แล้วก็โดนเขาโกงไปซึ่งๆ หน้า คนที่โกงแม่ไปก็เป็นคนมีหน้ามีตา มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงในระดับหนึ่งที่อำเภอนั่นเอง แม่เกิดไว้นือเชื่อใจนำเงินไปให้เขาปล่อยกู้อีกที สุดท้ายแล้วพอถูกเขาโกงไปแม่ก็ทำอะไรเขาไม่ได้เพราะไม่มีหลักฐานอะไรในการกู้ยืม ส่วนเงินที่เหลือคาบเกี่ยวก็เหลือแค่หลักหมื่นกว่าบาท เท่านั้น แม่คงไม่คิดว่าฉันจะกลับมาจะทันหันแบบนี้ สรุปแล้วทุกอย่างวอดวายไม่เหลืออะไร

เลยกับการเหน็ดเหนื่อยที่ฉันต้องทำงานมาเกือบ 7 ปี

ฉันน้อยใจโชคชะตาของตัวเองมาก และคิดว่าเราอยู่บ้านโดยไม่ทำอะไรเลยก็คงจะไม่ได้ ต้องกินใช้กันทุกวัน ถ้าฉันไม่ทำงานสักคนนั้นหมายความว่าทุกคนทางบ้านต้องอด และน้องก็คงไม่ได้เรียนต่อ คิดได้อย่างนั้นฉันก็รีบทำการติดต่อหาพี่อู๊ดที่ญี่ปุ่น ให้พี่อู๊ดส่งเงินมาใช้หนี้ฉันบ้าง แล้วพี่อู๊ดก็รักษาคำพูดที่ให้ไว้กับฉันจริงๆ 2 อาทิตย์ต่อมา พี่อู๊ดส่งเงินสด 5 แสนบาทเข้าบัญชีฉัน และรับปากจะช่วยเดินเรื่องพาฉันกลับขึ้นไปญี่ปุ่นอีกครั้งให้ได้ แต่ฉันต้องเตรียมเงินจ่ายค่าจ้างในการเดินเรื่อง เป็นค่าเอกสาร ค่าวิชาและค่าสิ่งต่างๆ เป็นเงินทั้งสิ้น 3 แสน 5 หมื่นบาท ไม่รวมค่าตัวเครื่องบิน ในช่วงเวลานั้นฉันรีบรับปากทันทีว่าโอเค อย่างน้อยมันก็ยังดีกว่าการที่ฉันต้องกลับไปเป็นเด็กแท็กทำงานใช้หนี้เขาใหม่อีกรอบเป็นเงินตั้งเกือบล้านบาทเลยเชียวนะ

หลังจากติดต่อกับพี่อู๊ดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฉันก็โทรศัพท์ไปหานังดา ชักชวนให้มันกลับไปทำงานที่ญี่ปุ่นกับฉันอีกรอบ แต่ปรากฏว่านังดาอยากใช้ชีวิตอยู่เมืองไทยในแนวเศรษฐกิจพอเพียง ปิ้งลูกขึ้นขายที่โรงงานแห่งหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี มันเป็นอย่างที่ฉันงงมากกับอาชีพใหม่ของนังดา แต่มันก็บอกว่าขอลองทำไปซักพักนึงก่อน ถ้าเห็นทำไม่ดีมันอาจจะเผ่นตามฉันไปด้วยก็ได้ ฉันดีใจที่เห็นนังดาทำอาชีพไม่ต้องขายบริการอีกต่อไป ไม่ว่าจะทำงานหาเลี้ยงชีพแบบไหนก็ขอให้ทำเถอะ ถ้าทำได้และพาตัวหลุดออกจากเส้นทางขายกามโลกก็เสียทีก็พอแล้ว

ฉันอยู่บ้านมาจนเกือบเดือน ไอ้โหม่งก็กลับเข้ามาในบ้านจนได้ เหตุก็เพราะน้องนัตรายานให้ไอ้โหม่งรู้ว่าฉันต้องเดินทางกลับญี่ปุ่นในอีกไม่นานนี้ ไอ้โหม่งจึงยอมมาพบฉัน ภาพที่ฉันเห็นไอ้โหม่งครั้งแรก มันก็เป็นผู้ชายปกติทั่วๆ ไป รูปร่างอ้วนท้วม

สูงใหญ่เท่านั้น ฉันพยายามมองรูปร่างของมันและคิดว่าถ้าเป็น
กะเทยก็ต้องเรียกกว่า ‘กะเทยควาย’ นั่นแหละถึงจะถูกต้อง ฉัน
สังเกตลักษณะมือไม้ของมันที่เป็นจับทรงจีบกริดกราย ฉันก็มั่นใจ
แน่นอนว่ามันเป็นกะเทยเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ พอไอ้โหน่งเห็นหน้า
ฉันปุ๊บ ก็ร้องให้ออกมาทันทีโดยที่ฉันยังไม่ได้พูดอะไรกับมันสักคำ
ฉันเองก็ตั้งใจที่เห็นน้องชายคนเดียวกลับมาบ้าน ถึงมันอยากเป็น
อะไรก็ช่างหัวมันแล้วละตอนนี้ ขอแต่เพียงให้มันเป็นคนดีและ
เรียนให้จบมหาวิทยาลัย ฉันก็พอใจแล้ว

ไอ้โหน่งร้องไห้แล้วคลานเข้ามากราบฉันที่ตัก ขอโทษที่มัน
ทำให้ฉันผิดหวังในตัวมัน ไอ้โหน่งมันน่าจะรู้ว่าฉันไปทำงานอะไรที่
ญี่ปุ่น ถึงส่งเงินมาให้แม่มาให้มันและน้องได้เรียน มันกอดฉันแน่น
แล้วพูดขอโทษฉันอยู่อย่างนั้นหลายคำจนฉันกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่
สิ่งที่มันบอกกับฉันวันนั้นทำให้ฉันแทบไม่เชื่อหูของตัวเอง “พี่นุค
...โหน่งจะบวชให้พี่นุคก่อนไปญี่ปุ่นรอบนี้นะ”

ฉันตัวแข็งทื่อในขณะที่มันยังกอดฉันและร้องให้อยู่อย่างนั้น
ฉันเอ่ยปากถามมันเพื่อความแน่ใจอีกครั้งว่า “ไอ้โหน่ง มึงพูดแล้ว
อย่าคืนคำนะ”

ไอ้โหน่งรีบตอบยืนยันทันทีว่าไม่คืนคำแน่นอน ฉันจึงบอก
กับไอ้โหน่งกลับไปว่า “โหน่ง ถ้ามึงอยากบวชให้กูจริง กูคงไม่ได้
จัดงานให้มึงแบบสมหน้าสมตาสักเท่าไรหรอก เงินที่มีอยู่ก็หมดลงไป
ทุกวัน”

“ไม่เป็นไรพี่นุค เรามีแค่ข้าวหม้อหนึ่ง แกงหม้อหนึ่งถวายให้พระ
ก็พอแล้วแหละพี่ โหน่งไม่ได้อยากบวชเพื่อเอาหน้าตาไปกับคนใน
หมู่บ้าน แต่โหน่งตั้งใจบวชตอบแทนบุญคุณพี่นุคกับแม่เท่านั้น
ก็พอแล้ว”

ฉันฟังแล้วก็อดไม่ได้ที่ต้องให้อภัยน้อง ฉันโอบกอดไอ้โหน่ง

ไว้ในอ้อมแขนอย่างแน่นเหนียว น้ำตาความปลื้มตื่นตันของฉันทไหลพรากราวกับฟ้ารั่ว

หลังจากวันนั้นฉันก็ไปดูฤกษ์ยามยามดีจัดการให้ไอโหม่งได้บวช 15 วัน ตามที่พระบอกว่าเป็นมงคลดีที่สุดแล้ว ทุกๆ เช้าฉันมีโอกาสดักบาตรให้พระโหม่งจนครบ 15 วัน ฉันเพิ่งรู้ว่าการได้บวชให้ใครสักคนเป็นพระภิกษุ ใจฉันมีความสุขอย่างนั้นเอง ความสุขที่เรียกว่าไม่ต้องกินข้าวกินปลาก็สามารถอิ่มได้ตลอดเวลา

เวลาผ่านไป 2 เดือนกว่า ที่ฉันนั่งๆ นอนๆ อยู่กับบ้านเพื่อรอฟังคำตอบจากพี่โต ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของพี่อู๊ด ว่าผลจากการไปทำวิชาญี่ปุ่นจะได้หรือไม่ได้กันแน่ ฉันรู้ว่าการที่พี่โตทำเรื่องราวให้ฉันกลับไปญี่ปุ่นในครั้งนี้ เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายสักเท่าไร แต่ฉันก็เชื่อฝีมือของพี่โต เชื่อความเป็นมืออาชีพของเค้า พี่อู๊ดบอกว่าเพื่อนของเค้าคนนี้เก่งมาก เดี๋ยวเรื่องให้ใครไม่เคยพลาดสักครั้งเดียว น้องเมียพี่อู๊ดสองคนก็ยกขึ้นไปได้อย่างง่ายดาย จนกระทั่งเข้าเดือนที่ 3 พี่โตก็ติดต่อโทรศัพท์มาบอกฉันว่าเตรียมตัวบินได้เลย วิชาออกมาแล้ว จะสะดวกบินวันไหนก็แล้วแต่ฉัน ทว่าฉันต้องเอาเงินไปจ่ายให้เขาก่อน 3 แสน 5 หมื่นบาท เป็นค่ารับเล่มพาสปอร์ตพร้อมวิชาจากเขา เมื่อเรานัดแนะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ฉันก็ตั้งใจสุดฤทธิ์ จะได้กลับเข้าไปญี่ปุ่นเสียที ฉันถามพี่โตเพื่อความมั่นใจว่าทุกอย่างที่ทำให้ฉันมันซัวร์หรือเปล่า จะมีปัญหาเลยเวลาเดินทางออกนอกประเทศ หวังว่าเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองคงไม่มาล็อกตัวฉันซะก่อนด้วยข้อหาเปลี่ยนพาสปอร์ตใหม่กับวิชาปลอม แต่พี่โตก็ยืนยันแข็งขันว่าทุกอย่างของแท้ วิชาแท้ พาสปอร์ตก็แท้ ไม่ต้องกลัวมีปัญหา ถ้ามีปัญหาออกนอกประเทศไม่ได้เขายืนยันคืนเงินให้ฉันหมดทุกบาททุกสตางค์ ฟังแล้วก็คลายกังวลไปได้เลย

ฉันบอกทุกคนในบ้านว่าฉันจะกลับไปทำงานที่ญี่ปุ่นต่อ

เหมือนเดิม ไม่รู้ว่าจะได้กลับมาเมืองไทยอีกเมื่อไหร่ แต่ฉันก็จะพยายามอดทนทำงานส่งน้องเรียนจบปริญญาตรีให้ได้ อีกไม่กี่ปี น้องทั้งสองคนคงจะเรียนจบ เมื่อฉันบอกกล่าวทุกคนในบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็เตรียมตัวบินอีกในอีก 2 วันข้างหน้า ฉันโทรกลับไปหาน้องดาอีกครั้ง บอกมันว่าถ้าอยากบินกลับไปญี่ปุ่นอีกครั้งก็ให้มันโทรติดต่อกับพี่โตได้เลย พี่โตเขาทำอาชีพรับจ้างเดินเอกสารไปต่างประเทศ น้องดาก็ดีใจกับฉันเป็นการใหญ่ บอกว่าอย่าลืมติดต่อกลับมามันบ้างเมื่อถึงญี่ปุ่นแล้ว

วันที่ฉันเดินทางไปสนามบินดอนเมือง แม่กับน้องและคนข้างบ้านเล่นหมากรุกไปส่งฉันถึงสนามบินเลยทีเดียว ล้อลាក់กันเสร็จฉันก็เดินผ่านจุดตรวจคนเข้าเมืองขึ้นไปนั่งบนเครื่องบินอย่างไม่มีปัญหาอะไรทั้งนั้น ฉันตื่นตื่นกับการเดินทางไปญี่ปุ่นครั้งนี้ ฉันรู้สึกว่าการคิดถึงญี่ปุ่นมากเหมือนกับว่ามันเป็นบ้านเกิดของฉันชะอย่างนั้น

ตลอดเวลาที่ฉันอยู่ในเครื่องบินฉันตื่นตื่นมากที่จะได้กลับไปเจอบรรยากาศสดชื่นน่าหลงใหล กลับไปเจอหิมะเย็นๆ และเจอกับพี่อู๊ดอีกครั้ง ฉันเริ่มวาดฝันว่าคราวนี้จะเก็บเงินให้ดี จะไม่เที่ยวเตร่และคบเพื่อนมากมายเหมือนอย่างแต่ก่อน จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่ในญี่ปุ่นให้ดีที่สุด ฉันคิดเลยเถิดไปจนถึงขั้นจะแต่งงานกับผู้ชายญี่ปุ่นแก่ๆ สักคน ที่เขาสามารถเลี้ยงฉันได้ และรักเราจริงก็พอแล้ว ฉันจะได้เลิกขายตัวเสียที เพราะเบื่อและเหนื่อยเต็มทนกับเส้นทางแบบนี้

จนกระทั่งเครื่องบินพาฉันมาถึงสนามบินนาริตะจนได้ ฉันจำได้ว่าฉันมาถึงญี่ปุ่นตอนประมาณ 5-6 โมงเย็น และเป็นช่วงฤดูที่อากาศกำลังเย็นสบาย ทำให้ฉันคิดในใจว่าก็ดีเหมือนกัน จะได้เริ่มลุยทำงานกันไปเลย ถ้าเป็นช่วงฤดูหนาวฉันจะไม่อยากทำงานด้านลมหนาวและหิมะที่ตกลงมาอย่างเอือกเย็นไปถึงขั้วกระดูก

มันช่างทรมานเหลือเกิน ฉันถือหนังสือเดินทางเดินตามทุกคน เรียงกันไปเป็นแถวยาวเพื่อตรวจพาสปอร์ต ในใจก็ตุ้มๆ ต่อมๆ กลัวเขาไม่ให้ฉันผ่านเข้าประเทศ เพราะฉันเพิ่งโดนจับส่งตัวกลับ ไทยมาหมาดๆ ไม่กี่เดือนนี่เอง ฉันเห็นผู้หญิงไทย 2 คนข้างหน้า โดนเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองกักตัวเอาไว้ไม่ให้ผ่านเข้าไป และถูกพาตัวไปเข้าห้องด้านหลังอีกด้วย คราวนี้แหละฉันเริ่มมีอาการ เครียด กลัวว่าตัวเองจะต้องโดนอย่างนั้นบ้าง จนกระทั่งความ ตื่นเต้นโกล้งเข้ามาหาฉันเรื่อยๆ และสิ่งที่ฉันคาดคิดไว้ก็เกิดขึ้นจริง ฉันโดนเจ้าหน้าที่จับตัวเข้าห้องเหมือนกับผู้หญิงไทยทั้งสองคนนั้น จนได้ เมื่อเจ้าหน้าที่พาฉันเข้าไปในห้องเล็กๆ และยิงคำถามแรก แก่ฉันคือ

“คุณเพิ่งจะกลับไปไม่ใช่หรือ? เมื่อคราวที่แล้วไม่ได้ใช้ชื่อนี้ ใช่มั้ย?”

เพียงแค่นี้มันก็ทำให้ฉันรู้ชะตากรรมของตัวเองทันทีว่าคง ไม่สามารถกลับเข้าประเทศญี่ปุ่นได้อีกต่อไป ฉันทำอะไรไม่ถูก และไม่ต้องการตอบคำถามใดๆ กับพวกมัน คิดอยู่ในใจว่า ‘ถ้ามีง ไม่ให้กูเข้าบ้านมึง ก็ไม่ต้องมาถามตอกย้ำอะไรกูให้มากเรื่อง’ ผล สรุปลก็คือฉันต้องเร่งกลับจากญี่ปุ่นมาเมืองไทยภายในวันรุ่งขึ้น ทันที ตอนนั้นรู้สึกมืดไปหมดแปดด้าน ไม่รู้จะทำอย่างไรกับชีวิต ต่อไปได้ ฉันถึงสนามบินดอนเมืองในวันถัดมาด้วยความผิดหวัง อย่างแรง ไม่คิดว่าจะมีวันอย่างนี้เกิดขึ้นกับฉัน ค่าตัวเครื่องบิน 2 หมื่นกว่าบาท และค่าจ้างทำวีซ่าอีกเกือบ 4 แสนบาท หายไป ชั่วพริบตา ชั่วโงมฉันอยากหยุดหายใจตายไปเลยให้มันรู้แล้ว รู้รอด

ฉันไม่กล้ากลับบ้านให้ต้องอายพี่น้อง อายชาวบ้านที่นั่น ทุกคนคงรู้ว่าฉันไม่อาจกลับเข้าไปญี่ปุ่นได้อีกแน่นอน ตอนนั้นฉัน

เหมือนคนหมดเนื้อหมดตัวจริงๆ ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี สิ่งแรกที่ต้องทำคือโทรไปหาพี่โต แล้วเล่าเรื่องราวให้พี่โตฟัง

พี่โตตกใจมากที่รู้ว่าฉันเข้าญี่ปุ่นไม่ได้ ไม่คิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้ไปได้ พี่โตไม่ได้พูดว่าจะคืนเงินให้กับฉัน แต่บอกฉันว่ามีทางอื่นให้ฉันพอได้เลือกทำต่อไป คือให้เดินทางไปทำงานต่อที่ประเทศอื่น

จะว่าไปมันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของพี่โตที่ไม่สามารถพาฉันเข้าประเทศญี่ปุ่นได้ แต่เป็นความดันทุรังของตัวเองซึ่งก็รู้ดีอยู่แล้วว่ายังไม่สมควรกลับขึ้นไป อย่างน้อยต้องรอเวลาให้มันผ่านไปเป็นปีก่อน หรืออาจจะเป็นความชวยและโชคไม่ดีของฉันเองก็ได้ คนอื่นๆ เขาก็โดนจับกลับมาเหมือนกับฉันแต่ทำไมพวกเขายังกลับเข้าไปใหม่ได้ ฉันบอกกับพี่โตว่าฉันไม่กล้ากลับไปบ้านนอกอีก ไม่อยากให้คนที่บ้านต้องคิดมากไปกับฉัน ขอให้พี่โตช่วยส่งฉันไปประเทศอื่นๆ ก่อนได้มั้ย พี่โตรับปากว่าจะช่วยฉันต่อ ฉันก็เลยต้องเดินทางไปพบพี่โตที่บ้านของเขาซึ่งอยู่แถวๆ รัชดา เมื่อฉันโทรติดต่อไปหานังดาและเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้มันฟัง ดาตกใจมาก เสียหายเงินหลายแสนที่ละลายหายไปในช่วงพริบตา มันปลอบใจฉันว่าอย่าคิดมาก ให้ฉันเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง โดยนังดา ก็อยากเปลี่ยนใจเดินทางไปประเทศอื่นกับฉันดูบ้าง นังดาบ่นๆ มันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงต้องมายืนบึ้งลูกขึ้นขายด้วย รายได้แค่วันละ 2-3 ร้อยบาทเท่านั้น แถมร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อย รายได้ก็น้อยนิดแทบไม่พอกินพอใช้

ในที่สุดนังดาก็นัดแนะที่จะลงมาพบฉันที่บ้านของพี่โต จะได้ทำเรื่องไปทำงานที่ประเทศอื่นกันต่อไป ความจริงแล้วพี่โตก็มีอาชีพจัดพาคนไปทำงานในหลายๆ ประเทศเช่นกัน โดยเฉพาะเป็นงานขายบริการทั้งนั้น ฉันมาถึงบ้านของพี่โตซึ่งเป็นอพาร์ทเมนต์

ห้องกว้างใหญ่พอสมควร ภายในห้องมีผู้หญิงกำลังเตรียมตัวบินไปทำงานต่างประเทศด้วยกันทั้งสิ้นเกือบ 10 คน ตัวพี่โตเองไม่ได้พักในห้องนี้ ลักษณะจึงไม่ต่างอะไรจากเฮียรงค์ที่เคยส่งฉันไปญี่ปุ่นเมื่อ 6-7 ปีที่แล้ว พี่โตบอกกับฉันว่า ถ้าญี่ปุ่นมันไปยากเย็นนักก็มีประเทศอื่นให้ฉันเลือกตั้งมากมายหลายประเทศ เช่น สิงคโปร์, เยอรมนี, เซาท์แอฟริกา, บาร์เรน และยังมีอีกหลายประเทศ ซึ่งที่กล่าวมานี้คือประเทศยอดเยี่ยมที่สาวไทยมักจะไปกันมากที่สุด ฉันเห็นผู้หญิง 3-4 คน เตรียมตัวจะบินไปทำงานที่ประเทศต่างๆ บางคนจะไปเยอรมนี บางคนจะไปบาร์เรน พวกเธอบอกฉันว่าเคยไปเซาท์แอฟริกากันมาแล้ว และรู้สึกไม่เวิร์ก คนคุมช่องที่นั่นโหดมาก ให้รับแขกโดยไม่ให้ออกาสเราได้เลือกแขก และส่วนมากลูกค้าก็เป็นพวกคนผิวดำ ฉะนั้นไม่ต้องพูดถึงไซส์ว่ามันจะใหญ่ขนาดไหน ส่วนเยอรมนี ดีตรงที่ว่าไปทำงานแบบมีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายทุกอย่าง แต่กว่าจะทำงานใช้หนี้ให้มาฆ่าข่มขืนกินเวลาเกือบเป็นปี หรือที่สิงคโปร์ ก็ต้องไปทำงานกับพวกจับกัง วันๆ หนึ่งต้องรับแขกให้ได้ถึง 20-30 คน แต่ระยะเวลาในการทำงานอยู่ในสิงคโปร์ก็สั้นมากแค่ 2 อาทิตย์ ถึง 1 เดือนเท่านั้น สุดท้ายก็เหลือบาร์เรนนี่แหละที่คิดว่าจะดีที่สุดใช้หนี้แค่ 1 แสน 5 หมื่นบาทเท่านั้น แต่พอฉันรู้ว่าลูกค้าเป็นพวกแขกอาหรับ ฉันก็ไม่คิดอยากไปที่บาร์เรน เพราะฉันไม่เคยทำงานกับแขกอาหรับหรือชาติอื่นใดมาก่อนนอกจากชาวญี่ปุ่นชาติเดียวเท่านั้น ฉันคิดว่าคนญี่ปุ่นเป็นที่ชาติที่สุภาพมีมโนลที่สุด อย่างน้อยพวกเขาก็เป็นชาวเอเชียเหมือนกับชาติไทยเรา

แต่พี่โตอธิบายให้ฉันฟังว่าไปบาร์เรนไม่จำเป็นต้องทำงานกับพวกแขกอาหรับ เพราะที่บาร์เรนมีพวกฝรั่งมากมายเข้าไปทำงานอยู่ที่นั่น ที่สำคัญประเทศบาร์เรนมีค่าเงินสูงมาก มีแต่คน

ทั้งหมดที่หญิงขายบริการทุกคนต้องเผชิญคือ**ความโศกเศร้า**

สิ่งที่พวกเธอทำได้คือ**ยอมรับสภาพ**แล้วหัวเราะไปกับมัน

ตัวอย่าง

